

Het einddoel

2 Korinthe 12 en Filippi 3

De apostel Paulus verdedigt zich in 2 Korinthe 12. Dit was helemaal tegen zijn gewoonte in. Wanneer het hemzelf betrof, deed hij het nooit; hij deed dat nooit waar het om zijn eigen belang ging, maar waar het de Naam en de zaak van Christus betrof, was diezelfde zachtmoedige man uiterst streng en gaf hij niets toe. Paulus openbaarde steeds dat ene grote beginsel van het echte Christenleven, namelijk het helemaal verloochenen van het eigen ik. Het hoort in het geheel niet meer voor te komen in het denken van een Christen; het wordt voor dood gehouden en is dus helemaal terzijde gesteld.

Paulus vond het niet de moeite waard om te spreken over iets wat hemzelf betrof; hij had er een afkeer van. Waar het noodzakelijk was, om te laten zien dat de valse leraren volstrekt niet boven hem stonden, daar deed hij het met de grootste tegenzin, en noemde hij zich een dwaas. Hij wist dat al die voorrechten voor God verwerpelijk waren en geen enkel nut hadden. Hij kon het daarom zeggen: 'Ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer' (Fil. 3:8).

Velen hebben zich afgevraagd hoe de apostel Paulus dit voortdurend, zijn hele leven door, heeft kunnen volhouden. Het antwoord hierop is erg eenvoudig. Hijzelf geeft dit in zijn Brief aan de Filippiërs aan, als hij het zegt: 'Terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is, jaag ik naar het doel: de prijs van de hemelse roeping Gods in Christus Jezus' (Fil. 3:14).

Hij richt zijn blik op één punt, op het doel aan het einde van de weg, dat is de Heer Jezus Christus in de heerlijkheid. Daardoor alleen al was hij in staat gesteld om altijd even onvermoeid, even standvastig, maar ook altijd even gelukkig en blij zijn weg te gaan. Geen omstandigheden konden daar invloed op hebben; integendeel, als hij aan het eind van zijn leven als een oude man in de gevangenis van Rome zit, door allen verlaten, te midden van de boosdoeners, is hij frisser dan ooit en volstrekt niet ontmoedigd; hij vindt zelfs nog kracht om anderen aan te sporen om toch vooral de moed niet te verliezen (zie 2 Tim. 4).

Ook kostte het hem geen moeite om alles prijs te geven voor zijn Heer; hij zegt niet: 'Ik heb dit alles wel verdragen, maar het heeft mij ook heel wat strijd gekost'. Nee, hij spreekt erover als iets wat vanzelf spreekt; hij vond in Christus zoveel heerlijk dat hij al het andere als vanzelfsprekend niet noemde. Zo gaat het met een ieder die de Heer Jezus heeft leren kennen als zijn Heer en Heiland. Het is net als met een kind dat een schadelijk voorwerp in de hand heeft; houdt men hem iets schitterends, iets moois voor, dan zal hij dat andere vanzelf laten vallen. Waar het iemand moeite kost om datgene op te geven wat hij tot nu toe heeft liefgehad, wat hem aangetrokken en bekoord heeft, dan is dit een bewijs dat hij zijn oog niet gericht houdt op dat ene punt waardoor Paulus alleen de kracht had om zo te spreken en te handelen, en ondanks alle moeilijkheden en hindernissen, lijden en verdriet, altijd vol goede moed en onvermoeid te zijn.

Het helpt niet als iemand zegt: ik zal proberen ook zo te zijn als Paulus was, want daarmee is men er nog niet, of: ik zal God bidden mij ook zo te maken, want daarmee wordt men het nog niet. Het helpt niet al zou iemand de Brieven van Paulus ook nog zo vaak nalezen, ja, ze van buiten leren, ook daardoor krijgt hij geen kracht om hem na te volgen. Alleen door net zoals Paulus op de toekomst, op het einde van de reis te zien, waar de Heer Jezus ons is voorgegaan, en ons in de heerlijkheid wacht, is het mogelijk te volharden.